

LA NOIA QUE FEIA L'ULLET

Jordi Dausà i Mascort

Un dia en Santi va dir a la Bea:

—El problema és que tens un tic a l'ull dret. De tant en tant l'acluques i sembla que facis l'ullet. Al principi em semblava que era això, que em feies l'ullet, però ara ja veig que no. Només és un tic.

La Bea es va sorprendre: no en tenia ni idea.

—No me n'hauria adonat?

—No. El tanques tan ràpid i amb tanta naturalitat que per tu deu ser com parpellejar.

—Quan ho faig, això? Quan el tanco?

—Sobretot després de parlar tu, mai quan ho fa l'altre. D'aquesta manera encara ho sembla més, que facis l'ullet.

La noia encengué una cigarreta i féu un xarrup del seu cafè amb llet.

—De debò que no m'ho havien dit mai.

En Santi la va imitar i, deixant anar una glopada de fum blavós, digué:

—Ja m'ho imagino. Segur que tothom es pensa que fas l'ullet. Potser per això et passen coses tan rares.

La vida de la Bea girava entorn dels problemes amb els homes. En menys d'un mes n'havia conegut prop d'una dotzena en bars i discoteques: homes que l'endemà li enviaven missatges, correus electrònics o li telefonaven per reclamar el cafè o el sopar que havien mig emparaulat. La Bea pensava que era la seva bellesa, el que els atreïa (era bonica de debò: llavis molsuts, dents d'un blanc impossible, ulls de color mel enormes i rostre rodó emmarcat per una cabellera rossa quasi líquida), però ara veia com tot allò prenia una perspectiva ben diferent.

En Santi va seguir:

—Segurament tots aquests voltors que et ronden ho fan convençuts que te'ls estàs insinuant. Per això de fer-los l'ullet.

La Bea estimava moltíssim en Santi. Per això mai li havia explicat fins a quin punt tenia problemes: no feia ni dos dies que el cap de vendes l'havia cridada al despatx. Després que entrés, va passar el llisquet de la porta i s'assegué a la butaca de cuir, fregant-se l'entreuix i xiuxiuejant a la Bea: “per fi estem sols”. Poques setmanes abans, la noia va haver de fugir del vestidor del gimnàs quan una companya de *spinning* se li despullà al davant (a poc a poc, deixant caure la roba a terra d'una forma sensual i torbadora) i li proposà una dutxa conjunta.

—Aprofitem ara, que totes són a classe d'aeròbic — havia dit amb la respiració entretallada.

Com més mirava enrere la Bea, més evidències trobava que en Santi tenia raó:

Aquell paio del metro que, des del seu seient, li feia senyals obscens.

El pakistanès florista, que li regalava un clavell dia sí dia també.

El policia que li havia perdonat una multa el cap de setmana anterior.

El cambrer que es negava a cobrar-li res i que li havia passat tres cops el seu número escrit en sotagots.

—Ostres, Santi...

—No t'enfadis, Bea, però he pensat que t'ho havia de dir.

La Bea no era una dona presumida. Tot i així, estava convençuda que el seu èxit es basava en el seu natural atractiu físic. Què més podia ser, si no? Però aquella revelació li aportava una nova perspectiva, d'aquesta manera es resolía un dubte que feia temps que li rondava: per què tothom s'entestava a anar-se'n al llit amb ella? Per què gent que anys enrere quasi ni se la mirava (per bé que ella era igual d'atractiva) ara se li insinuava tothora? Per què havia hagut de restringir tants números de tants pretendents al seu telèfon mòbil?

—Quant fa que tinc aquest tic?

—Des que et conec. De fet, no estic segur de si va ser el tic el que va fer que em fixés en tu.

El cambrer (un home gras amb els texans sota les aixelles que feia pudor de suat) interrompé la conversa:

—Voldran alguna cosa més? —va grunyar.

—No, gràcies.

—I la senyora?

La Bea li somrigué:

—Estem bé, gràcies.

I, com si fos la cosa més natural del món, aclucà l'ull dret. El cambrer s'incorporà de cop, com si li haguessin

pessigat el cul o fet relliscar un glaçó esquena avall. Visiblement incòmode, mirà furtivament en Santi i desaparegué darrere la barra, preguntant-se com podia haver-hi noies tan descarades com aquella, capaces de flirtejar amb els homes mentre acaricien la mà del seu xicot.

—Te n'adones? Ho acabes de fer. Has fet l'ullet a aquest paio. Mira que vermell que s'ha posat.

La noia encengué una altra cigarreta. Se la veia desconcertada.

—Què he de fer, Santi? Com ho puc arreglar?

Van passar els dies següents buscant solucions. La Bea professava un odi fanàtic a metges i psicòlegs i tan sols es deixava visitar en moments de desesperació.

—No aniré de cap manera al metge per una ximpleria així. Només faltaria!

—Fes el que et sembli, reina. Però potser el millor seria anar-hi.

—No.

—D'acord.

La primera solució que se'ls acudí foren les ulleres fosques. De seguida la van descartar: no podia dur-les tot el dia sense risc que la gent pensés que amagava alguna cosa o que sofria unes ressaques terribles o alguna cosa pitjor. Mig en broma, en Santi proposà que es tapés l'ull esquerre amb un pedaç a l'estil dels pirates. La noia deixà anar una rialleta i respongué que s'estimava més provar una altra cosa. Així, a partir de l'endemà, la Bea començà el que anomenava *Mètode directe*. Aquest sistema consistia a prendre consciència dels tics i evitar-los de forma conscient. Per fer-ho, anava pel món amb els ulls molt oberts, quasi desorbitats, i només els tancava per parpellejar. Tan

forçat es veia el moviment i tan saltironants li quedaven els ulls que la noia adquirí una aparença inquietant, com si hagués embogit. De seguida va deixar-ho estar.

—No ho sé, no se m'acudeix res més. Potser si intentes relaxar-te i prendre't les coses més tranquil·lament el tic marxarà per si sol. Jo en vaig tenir durant una època, i tal com van venir, van anar-se'n.

—Vés a saber quants anys fa que l'arrossego... i jo que em pensava que tots aquells nois m'anaven al darrere perquè em trobaven bonica!

Quan la Bea deia això, en Santi li recordava que era bonica de debò, i que el tic l'únic que feia era ressaltar un físic impressionant i un caràcter extravertit i agradable. Era com l'oliva del *dry martini* o la proverbial cirera del pastís.

—Queda lleig dir-ho —explicava ell—, però si no fossis tan bonica, però tinguessis aquest tic igualment, tots passarien de tu. Una cosa no treu l'altra.

Al final ho va aconseguir: una combinació de mètodes contra l'estrès (tai-txi, aromateràpia i càpsules de valeriana) amb una presa de consciència del problema i un xic de psicologia conductista (quan tenia el tic, en Santi, dissimuladament, li feia un pessic). Així, la noia podia prendre'n consciència i, alhora, identificava el tic amb una sensació desagradable de dolor.

De mica en mica l'esforç per controlar-lo esdevingué més lleuger, més fàcil de portar cada dia. Al cap d'un mes no en quedava ni rastre, d'aquella ganyota.

Però la Bea de seguida s'adonà que alguna cosa havia canviat: els nois que la rondaven, els companys d'oficina i la lesbiana del gimnàs. Tots semblaven haver-la oblidat i

ara tan sols la saludaven com qui saluda el veí o el conserge. Així, les setmanes esdevingueren monòtones i avorrides, i la noia descobrí, horroritzada, que tots aquells embolics, que tots aquells malentesos, eren la sal de la seva vida.

Ja no era l'estrella que més brillava en el firmament de bars nocturns i discoteques, ni es llevava amb la memòria del mòbil plena de números d'homes que quasi no recordava. En Santi, no cal dir-ho, ballava de content. Per fi sentia la Bea com una cosa seva i no havia de competir amb caps de vendes o voltors de gintònic i cigarreta.

Però la Bea estava trista com una princesa de conte, perquè, com a princesa que era, volia totes les atencions del món. Volia el món. Un dilluns al matí, a la màquina de cafè, coincidí amb en José, un tipus que abans sempre insistia a anar a prendre una copa amb ella després de la feina, i que feia més d'un mes que només li dirigia la paraula per tractar temes laborals. L'home somrigué i, murmurant un "bon dia" gandul, posà una moneda a la màquina. La Bea li preguntà com li anaven les coses i ell, remenant amb la cullereta de plàstic, li digué que les coses anaven fent. La noia li proposà d'anar a fer una volta algun dia i l'home, amb la vista clavada en el cul de la secretària nova (quasi tan bonica com la Bea, però més jove), li respongué que d'acord, però que ja en parlarien amb més calma.

Fins que, quasi per casualitat, els ulls de la Bea es creuaren amb els d'en José, que finalment els havia alçat.

I la noia, amb tota la naturalitat de què va ser capaç, somrigué dolçament i deixà caure la parpella de l'ull dret.